

Sygn. akt II W 66/16

(...) 484/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale oskarżyciela publicznego sierż. J. B. z Komendy Powiatowej Policji w Ś.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 05 maja 2016r., 19 maja 2016r. w Ś.

sprawy

A. D. (D.)

syna W. i J. z d. W.

ur. (...) L.

obwinionego o to, że:

w dniu 15 sierpnia 2015r. o godzinie 14:30 w miejscowości M. na ul. (...), kierując zespołem pojazdów składających się z: V. (...) nr rej. (...) i przyczepa ciężarowa specjalna (zabudowa dźwig) o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w prawo na teren posesji nie upewnił się co do możliwości jego wykonania, w wyniku czego uderzył ciągniętą przyczepą w bok jadącego prawidłowo w przeciwnym kierunku pojazdu F. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.:

orzeka:

I. uznaje obwinionego **A. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy czym ustala, iż do jego popełnienia doszło w dniu 19 sierpnia 2015r., tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 zł (stu złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i § 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) obciąża obwinionego kosztami procesu, a w tym zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2015r., około godz. 14:30, M. B. jechał swoim samochodem typu kamper, m-ki F. (...) nr rej. (...), ulicą (...) w M., przemieszczając się w kierunku miejscowości K..

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 4 – 5, oraz nośnik z zapisem na k. 62.

Zbliżając się do sklepu – hurtowni farb, M. B. zauważył przed sobą na drodze zespół pojazdów składający się z samochodu m-ki V. (...) nr rej (...) oraz przyczepy ciężarowej specjalnej – zabudowa dźwig, nr rej. (...). Zespołem pojazdów kierował obwiniony A. D., który cofał z ulicy (...) na ulicę (...).

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 4 – 5, oraz nośnik z zapisem na k. 62,

częściowo wyjaśnienia obwinionego A. D., nośnik z zapisem na k. 55.

Manewr obwinionego zabezpieczała od strony centrum M. H. D., zaś z drugiego kierunku K. B.. M. B. zatrzymał samochód obok H. D. i rozmawiając z nią czekał na możliwość przejazdu.

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 4 – 5, oraz nośnik z zapisem na k. 62,

częściowo zeznania świadka H. D., nośnik z zapisem na k. 55,

częściowo zeznania świadka K. B., nośnik z zapisem na k. 55,

częściowo wyjaśnienia obwinionego A. D., nośnik z zapisem na k. 55.

Gdy A. D. skończył cofać, rozpoczął jazdę ulicą (...), kierując się w stronę sklepu. W tym czasie H. D. zeszła z jezdni i M. B. ruszył swoim autem do przodu.

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 4 – 5, oraz nośnik z zapisem na k. 62,

częściowo zeznania świadka H. D., nośnik z zapisem na k. 55,

częściowo wyjaśnienia obwinionego A. D., nośnik z zapisem na k. 55.

Pojazd prowadzony przez M. B. wyminął się bezkolizyjnie z V. (...), lecz gdy przód F. (...) znalazł się na wysokości przyczepy, obwiniony skręcił w prawo na parking przy sklepie. Spowodowało to, że lewy tylny narożnik przyczepy A. D., przemieścił się poza wcześniejszą linię lewego boku przyczepy, wysuwając się na tor jazdy samochodu F. (...). Reagując na zagrożenie M. B. skręcił kierownicą w prawo, uderzając kołami w krawężnik chodnika, lecz mimo to doszło do zderzenia. Metalowy wspornik zamontowany w okolicy lewego tylnego narożnika przyczepy uderzył w lewe lustro F. (...), które składając się uszkodziło lewe przednie drzwi w pojeździe.

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 4 – 5, oraz nośnik z zapisem na k. 62,

zeznania świadka P. Z., nośnik z zapisem na k. 55.

dokumentacja fotograficzna, k. 41 – 45, 58,

notatka urzędowa, k. 3.

Po zdarzeniu M. B. zatrzymał samochód na poboczu i podszedł do obwinionego, który również zdążył już zaparkować. Z uwagi na to, że A. D. nie poczuwał się do winy, M. B. wezwał patrol Policji.

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 4 – 5, oraz nośnik z zapisem na k. 62,

częściowo wyjaśnienia obwinionego A. D., nośnik z zapisem na k. 55.

Jezdnia w miejscu zdarzenia ma 5 metrów szerokości, jest dwukierunkowa, pasy ruchu nie są wyznaczona znakami poziomymi. Po jednej strony drogi znajduje się chodnik, a po drugiej piaszczyste pobocze. Szerokość samochodów m-ki V. (...) i F. (...) wynosi ok. 2,5 m. Przyczepa ciągnięta przez pojazd obwinionego ma 9,21 m długości, 2,266 m szerokości; odległość tyłu przyczepy do jej najbliższego koła to 2,7 m.

Dowód:

zeznania świadka M. B., k. 4 – 5, oraz nośnik z zapisem na k. 62,

częściowo wyjaśnienia obwinionego A. D., nośnik z zapisem na k. 55,

dokumentacja fotograficzna, k. 41 – 45, 58,

kserokopia parametrów pojazdu F. (...), k. 46 – 47.

Obwiniony A. D. ma 64 lata, jest żonaty, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, uzyskuje emeryturę w wysokości 2.100 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego A. D., nośnik z zapisem na k. 55,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 11.

Obwiniony A. D. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że prowadził on zestaw pojazdów w sposób prawidłowy, częściowo po poboczu i nie było możliwości aby uderzył narożem przyczepy w mijający go samochód m-ki F. (...). Obwiniony dodał, że jeśli doszło do zderzenia, to było to wynikiem tego, że M. B. po uderzeniu kołem w krawężnik, zjechał na lewą część jezdni.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków M. B. oraz P. Z., uznając je za w pełni wiarygodne. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze spójny i logiczny charakter relacji powołanych świadków, jak również to, że korespondowały one ze sobą. Także bezpośrednia ocena świadków na rozprawie, nie nasuwała wątpliwości co do ich prawdomówności.

W zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, sąd oparł się także na dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Sąd jedynie częściowo wziął natomiast pod uwagę zeznania świadków H. D. oraz K. B., tj. w takim zakresie w jakim pokrywały się one z relacją M. B.. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że świadkowie ci nie widzieli momentu zderzenia, w ogóle nie odnotowali tego faktu. Zarazem przy opisanym przez

świadków torze jazdy zespołu pojazdów obwinionego, w ogóle nie powinno dojść do kolizji, o której zaistnieniu świadczą uszkodzenia pojazdu F. (...).

Jako całkowicie niezaskługujące na uwzględnienie, sąd ocenił zeznania złożone przez świadków K. Z. i W. K.. Zdaniem sądu osoby te nie widziały przebiegu zdarzenia lub całkowicie błędnie go zapamiętały, na co wskazuje podawana przez nich okoliczność cofania na parking przez obwinionego.

Odnosząc się wreszcie do wyjaśnień A. D., sąd pominął je w większości przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie, mając na uwadze ich sprzeczność z wiarygodnymi zeznaniami świadka M. B.. Analizując wersję zdarzenia podaną przez obwinionego, tj. sposób wjazdu na parking, jak też nagłe zjechanie na jego pas ruchu przez pojazd F. (...), sąd uznał, że nie daje się ona pogodzić z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nieprawdopodobna pozostaje dla sądu sytuacja w której M. B. w wyniku odbicia się od krawężnika miał znacznie przemieścić swój pojazd na drugą stronę jezdni i uderzyć w przyczepę obwinionego. W tym zakresie wskazać należy iż prędkość jazdy samochodu F. (...), który dopiero ruszył po zatrzymaniu była niewielka, a ponadto poruszał się on równoległe do chodnika, o czym świadczy opisany przez M. B. i P. Z. długi ślad opony na krawężniku. Na odmienną ocenę wyjaśnień obwinionego nie wpływa podawany przez niego fakt braków uszkodzeń na wsporniku znajdującym się w lewym tylnym narożu przyczepy. W tym zakresie wskazać należy, iż ślady zderzenia na opisanym elemencie mogły w ogóle nie powstać z uwagi na to, że jest on wykonany z metalu a miał kontakt wyłącznie z plastikowym lusterkiem F. (...). Sąd nie podzielił także stanowiska obwinionego jakoby brak uszkodzenia elementu odbłaskowego na wsporniku świadczył o tym, że nie zetknął się on z pojazdem M. B.. Jak wynika z oglądu fotografii przedłożonych przez A. D. opisane światelko znajduje się w tylnej części wspornika. Tym samym nie mogło ono ulec uszkodzeniu w zaistniałym mechanizmie uderzenia, gdzie lewy tylny narożnik przyczepy był ustawiony pod ostrym kątem wobec pojazdu F. (...). Zdaniem sądu to przednia lub boczna płaszczyzna tego elementu zetknęła się z lusterkiem samochodu M. B., co powoduje że brak było możliwości powstania uszkodzeń na tylnej części wspornika.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił sprawstwo i winę A. D. w zakresie zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów wynika, że obwiniony kierując w dniu 19 sierpnia 2015r. zespołem pojazdów składających się z V. (...) i przyczepy ciężarowej specjalnej (zabudowa dźwig), wykonując manewr skrętu w prawo na teren posesji, nie upewnił się co do możliwości jego wykonania, w wyniku czego uderzył ciągniętą przyczepą w bok jadącego prawidłowo w przeciwnym kierunku pojazdu F. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zdaniem sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że obwiniony, wykonując manewr skrętu na parking nie zachował należytej ostrożności. Obwiniony był zobligowany stosować się do zasad zawartych w ustawie z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym, a w tym przede wszystkim zasady ostrożności, przewidzianej w art. 3 ust. 1 opisaney ustawy. Zgodnie z tym przepisem uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.

A. D. niewątpliwie zdawał sobie sprawę z tego, że jego skręt w prawo na parking będzie skutkował tak zwanym „zachodzeniem” przyczepy w lewą stronę, tj. jej przemieszczeniem się poza wcześniejszą linię lewego boku. Mechanizm ten wynikał z rozmiarów i budowy przyczepy, tj. znacznej długości odcinka pomiędzy osią ostatniego koła a końcem przyczepy. W takiej sytuacji obwiniony powinien zachować niezbędne środki ostrożności, pozwalające na bezpieczne wykonanie manewru, przede wszystkim odczekać na moment gdy będzie miał wolną drogę, lecz tego nie uczynił i kontynuował skręt, pomimo wymijania się z samochodem m-ki F. (...). Powyższe uchybienie skutkowało tym, że lewy narożnik przyczepy wysunął się na to jazdy nadjeżdżającego z naprzeciwko pojazdu, w wyniku czego zamontowany w jego okolicach metalowy wspornik uderzył w lewe boczne lusterko samochodu M. B., który prawidłowo, przejeżdżał obok niego. W tym miejscu wskazać należy, że brak jest podstaw do czynienia kierującemu F. (...) zarzutu związanego z przyczynieniem się do zaistniałego zdarzenia. Poruszał się ona bowiem po niekolizyjnym torze ruchu w stosunku

do zespołu pojazdów obwinionego o czym świadczy to, że wyminął się bezpiecznie z samochodem V. (...) ciągnącym przyczepę. Ponadto M. B. podjął próbę uniknięcia zderzenia zjeżdżając na prawą stronę, o czym świadczy opisany przez niego oraz funkcjonariusza Policji ślad opony na krawężniku chodnika.

Czyn obwinionego był zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające bezprawność ani winę. Zdaniem sądu obwiniony działał nieumyślnie. Nie miał on bowiem zamiaru popełnienia przypisanego mu czynu, lecz dopuścił się go w wyniku naruszenia zasad ostrożności, mimo iż jego zaistnienie powinien i mógł przewidzieć.

Sąd wymierzając obwinionemu A. D. karę za popełnione wykroczenie, wziął pod uwagę dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności stopień naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz konsekwencje jakie z tego wynikły. Mając na względzie wskazane powyżej okoliczności, jak też to, że czyn obwinionego był nieumyślny, sąd wymierzył mu za przypisane wykroczenie karę grzywny w wysokości 100 zł.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania, a w tym zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania – zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2001r. nr 118, poz. 1269). Ponadto sąd wymierzył obwinionemu opłatę na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DzU z 1973 r. Nr 27 poz 152 ze zm.) w kwocie 30 złotych.

SSR Radosław Gluza